

יום בו נעשה נשיא ומנהיג דורנו!

...שני ענינים ביום ב' ניסן: א) יום ההילוי - לא של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, ובמילא ב) יום בו נעשה בנו יחידו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע הכ"מ - נשיא ומנהיג דורנו.

והנה בכל שנה ושנה מתעוררים הענינים בזמניהם שלהם. ודעת לנבון נקל אשר ויהי בשלושים שנה שעברו עד עתה, שלושים ב' ניסן (תר"פ-תש"ט), הנה עלה עלה, בעילוי אחר עילוי, שלושים מעלות. ומבואר ע"פ דברי רו"ל, אשר גם אחרי ההסתלקות הרי צדי-

קים ילכו מחיל אל חיל, וצדיקא דאתפטר דאשתכח בכולהו עלמין, וגם בעולם הזה, יתיר מבחוייהו, לכן גם השפעותיו לכל השייכים אליו מתעלות יותר ויותר. וכדי שיתקבלו בפנימיות צריכים גם ה"כלים" של השייכים אליו להיות מזוככים יותר.

ובפרט לתקופת השנה, ביום ב' ניסן הבע"ל, על כל אחד ואחד מהשייכים לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ לחזק ההתקשרות שלו אליו, ע"פ הדרכים אשר הורנו במכתבו שיחותיו ואמרותיו, ביתר שאת ויתר עז,

ולהתבונן ולקבוע במוחו ולבו אשר לא עוב ח"ו הרועה, הוא נשיאנו כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, את צאן מרעיתו וגם עתה עומד הוא ומשמש בקודש להגן עליהם ולהשפיע להם את כל הנצרך להם בגשמיות וברוחניות...

ממכתב כ"ה אדר, ה'ש"ת (א)

ובמוחש, גם לעיני בשר, נראה זאת בנשיאי החסידות. מן הבעל שם טוב ורבנו הוקן המייסדים תורת החסידות הכללית ותורת חסידות חב"ד ומפיצים אותם, ומנהיגי עם ישראל, וביחד עם זה משתדלים בגמילות חסד בממונם בגופם ובנפשם גם עם אנשים פשוטים - ועד נשיא דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, המפיץ מעינות תורת החסידות חוצה ביתר שאת וביתר עז ומתענין ומשתדל ומתע-

סק בטובת קטן וקטנה בישראל.

ודוגמת מה שהם עושים, מצווים ודורשים מאת כל אחד ואחת מהשייכים אליהם לעשות: להיות שר ופיקיד, - להתעסק בתורת החסידות ולהפיצה, ולהשפיע על סביבתו בחזק התורה והיהדות - וביחד עם זה להיות איש חיל, איש המעשה בענינים של קבלת עול בפועל.

וביום ב' ניסן, יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב ויום הכנסו בנשיאות של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, הוא היום המסוגל לכל אחד ואחת לקבל על עצמו ועצמה ללכת בדרכיהם אשר הורו. בקבלה בר קיימא על כל השנה כולה, וע"פ הבטחתם, בכתב ובעל פה, הרי זה כלי לקבל ברכתם בגשמיות וברוחניות.

ממכתב כ"ה אדר, ה'ש"ת (ב)

תורת התורה

שיחות, אגרות ויומנים
בעניניא דיומא

גליון רכט (טו)

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

יום הבהיר יו"ד שבט תשפ"ד

מאה עשרים ואחד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא-לאור עלידי

והתלמידים השלוחים
ישיבות תומכיי תמימים ליובאוויטש באה"ק

להצטרפות לרשימת תפוצה ולהקדשות:
beischayenu5783@gmail.com

מעצמו וראו

י"ד שבט תש"ט

הוא חושב ש"הרהם את משך" לא שייך אליו...

כאשר אומרים ליהודי: עליך לנסוע למקום כזה שהיה לך קשה בגשמיית (דו) וועסט דארטן אויסגעריסן ווערן? אבל בגלל זה יתוסף אצול ברוחניות, כיון שתפיץ יהדות וחסידות בכל הסביבה -

נהג האמת היא - שחפצו ורצונו להיות ב"ארצות-הברית", שתהי' לו כל הנחיות שישנה ב"ארצות-הברית", אלא, כיון שזקוק הוא ל"תרוץ" כלפי הוולת, אזי מדמה לעצמו שהוא עומד בתפלה, בחיבור עם הקב"ה, ע"ד המעמד ומצב של משה רבינו בתפלתו... וא"כ, מה יכול להיות נעלה יותר מאשר "תפלת משה", כך, שלא שייך שמישהו יסביר לו שישנו ענין חשוב יותר מאשר עמידתו בתפלת שמונה-עשרה? ישנו אמנם תפקיד שצריך למלא במקום פלוני, והאנשים שם אינם עובדי עבודה זרה, אלא יהודים שיכול להיות שהם נאים יותר ממנו (פ"פייערע פון אים"), אבל אעפ"כ - טוען הוא - אין דבר נעלה יותר מאשר התפלה וההתחברות שלו!

וכאמור לעיל שהיזהר הוא "צבוע", ופונה לכל אחד עם "לבוש" המתאים לו, ובלשונו של כ"ק אדמו"ר: "א זיידענע זשופיצע" (איצטלא של משי, באמרו, שעכשיו נמצא במעמד ומצב ד"תצקע אל", כדאיאת בוחר שזהו"ע הקשור עם "עתיקא", למעלה אפילו מבחי' אריך אנפין, ובמילא, אינו זו ממקומו!

אלא מאי, מה יהי' עם הציוני "דבר אל בני ישראל", ומה יהי' עם הציוני "היום את מט"ל" - טוען הוא שאין הדברים מכוונים אליו ("ניט אים מיינט מען").

<<<

"לגבי ביכורים כתוב שהחזירו את כלי הכסף וכלי הזהב..."
 "כ"ק אד"ש ביאר את הביטויים השגורים בפיו "זכו" ו"למטה מעשרה טפחים";
 אי אפשר לתאר כלל כיצד הי' נשמע קולו הק' מנגן "הוא אלקינו"...

יומן מימי ח' - י"ד שבט ה'תשל"ז - כקביעות שנה זו

יום ה' ח' שבט

לפני קריאת התורה נתן לילד מטבע לשים בצדקה. אורחים רבים שהגיעו לקראת יו"ד שבט בירכו בקריאת התורה "הגומל".

כ"ק אד"ש נסע לאוהל לערך בשעה 2:25, ביציאתו נתן לילד מטבע לצדקה. על יד המכונת עצרה אישה אחת את כ"ק אד"ש, וכ"ק אד"ש הראה לה שתפנה למזכירות.

בערב כשהלך כ"ק אד"ש לביתו, חייד לעבר א' מאנ"ש אנגלי שהגיע.

יום ו' ט' שבט

משעות הבוקר המוקדמות יצאו אוטובוסים מהשכונה לאוהל.

אחר הצהריים, כשחזרו ממבצעים, החלו להכין את הפירמדות, כדי לראות ולשמוע את תפילת כ"ק אד"ש בגשתו לעמוד בשבת.

אחר הצהריים כששב כ"ק אד"ש מביתו, עמד ילד א' בפרוודור וכ"ק אד"ש קרא לו ונתן לו מטבע לצדקה.

לערך בשעה 5:00 החלו הפירמדות להתמלא, מקומות הישיבה התמלאו מיד ובקושי נותר מקום לעמוד. הזאל הי' מלא מקצה לקצה, והצפיפות ממש הזכירה את חודש השביעי.

כ"ק אד"ש נכנס לקבלת שבת והתפלל לפני העמוד, בשקט יחי סית ובמנגינה הרגילה של ליל שבת. לא סיים בקול את "מזמור שיר ליום השבת", רק את "ה' מלך" [את התפילה עצמה אי אפשר לתאר, וצריכים לבוא ולשמוע...].

לאחר הקדיש דרבנן האחרון כ"ק אד"ש לא חיכה להכרזות ע"ד 'שלוש זכר' וכיו"ב, אלא יצא מיד לאחר הקדיש תוך שאומר לכו-לם "גוט שבת".

מיד לאחר התפלה חזרו אותיות מבאתי לגני כמבואר במכתב אד"ש. כ"ק אד"ש הלך לביתו לערך בשעה 10:00.

יום שבת קודש פ' בא יו"ד שבט

כ"ק אד"ש הגיע מביתו בשעה 9:20. בשעה 10 נכנס לתפלה, אמר בשקט איהוה מקומן וכו' ואח"כ אמר קדיש דרבנן, והתפלל את כל התפלה לפני העמוד.

בקריאת התורה קראו בס"ת של משיח. הרש"ג מסר את הס"ת לכ"ק אד"ש, ואד"ש אמר 'גדלו' וכו' תוך שמגבי' קצת את הס"ת. לאחר שהניח את הס"ת על הבימה חיכה עד שיעמוד אדם שלישי על הבימה, ורק אז חזר לעמוד. לפני שביעי יגיש כ"ק אד"ש לבימה לומר חצי קדיש, ולאחמ"כ קיבל מפטיר כרגיל. לאחר מפטיר אמר יקום פורקן ואשרי על הבימה, ולאחר שסיים את אשרי לקח את הס"ת מהמגבי' והחזירו לארון הקודש, כשהסידור והחומש בידיו הק'.

במוסף רמז לנגן "הוא אלקינו", ולאחר מכן ניגן בעצמו. אי אפשר לתאר כלל כיצד הי' נשמע קולו הק' מנגן את הניגון...

גם היום לא חיכה כ"ק אד"ש להכרזות שהכריז הגבאי ע"ד מבצע תפילין ושאר המבצעים.

בשעה 1:30 נכנס להתוועדות. השיחה הראשונה היתה ע"ד שבני מן דיארציט צ"ל "והחי יתן אל לבו", וכשהמדובר הוא ביארציט שחל בשבת צריך להדגיש בעיקר את הצד הטוב בזה, וביתר שאת וביתר עז לגבי ימות החול; יארציט של נשיא דורנו שייך לכאו"א, והוא ההתעסקות בהפצת התורה לכאו"א, ובאופן של תענוג - ענין דשבת.

בשיחה ב' דיבר ע"ד ההוראה משם הפרשה - "בא" ולא "לך" או "צא", שמדגיש שצ"ל 'פנימי', שמונח ונכנס לחלוטין לדבר שפועל בו.

אח"כ ציווה לנגן ואמר מאמר ד"ה באתי לגני (ביאור לפרק ז' במאמר של אדמו"ר הרי"צ). בכללות זהו אותו מאמר שנאמר במוצש"ק (אותו מסתמא שמעתם), אלא שהיו פרטים מסויימים

שנאמרו רק בא' משני המאמרים. המאמר ארך 45 דק'.

לאחר המאמר שאל הר' חודקוב את כ"ק אד"ש אם ניתן לערוך כעת שבע ברכות, וכ"ק אד"ש ענה תחילה שכן, ולאחר מכן אמר שיברכו לאחר הקושיות ברש"י.

לאחר שיחה זו ועריכת השבע ברכות לא' החתנים, נתן כ"ק אד"ש לחיים לאביו של החתן נחמן יוסף שי' טווערסקי, בנו של האדמו"ר מרחמיסטריווקה, וכן כיבדו בחתיכת מזונות. אח"כ שאל אותו כ"ק אד"ש אם שאר האברכים עם השטריימלאך שהגיע ואיתו הם מלוויו, והשיב בחיוב, וכ"ק אד"ש תיווה לריל"ג לתת גם להם מזונות.

אח"כ נתן את שאר המזונות שהיו על המגש לכמה מהאנשים היושבים לפניו, כשכל הזמן חייד רחב נסוך על פניו הק'. לאחר שסיימו לחלק אמר כ"ק אד"ש: לגבי ביכורים כתוב שהיו מחזירים את כלי הכסף ואת כלי הזהב... (וכוונתו היתה שיחזירו את הטס כסף).

לאחר מכן אמר שיחה ובה שאל את השאלות על הלקוטי לוי"צ, ולאחרי' שוב הפסיק והורה לסדר שבע ברכות (לחתן נוסף).

לאחר מכן היתה השיחה של התשובות, והתעכב על דבריו של רש"י שהקב"ה הוכרח לתת ליהודים מצוות כדי לגאול אותם, וכן הוא בדורנו זה שכל מצוה שמקיימים עם יהודי הרי מקרבים את הגאולה וכו'; ובתוך דבריו כשהזכיר את השאלה מדוע לא הגיעה הגאולה בכה קצת והי' ניכר שמתאפק מאוד מלבכות ממש, הע-ביר את היד על המצח והתענעע בחזקה וכו'.

אח"כ ביאר באותה שיחה גם את הלקוטי לוי יצחק, ובין היתר התבטא שלפני שמוכיחים יהודי צריך לבכות בדמעות שליש על זה שישנו יהודי שאין לו את כל טוב עוה"ז ועוה"ב, ורק אח"כ להוכיחו.

לאחר שיחה זו נערכו השבע ברכות של החתן טווערסקי הנ"ל, וכ"ק אד"ש הביט כיצד מביאים אליו את הכוס, וכשאמר לחיים חייד.

בין הניגונים חייד לכו"כ אנשים והורה להם לומר לחיים, ולא' סימן בידיו הק' שיאמר לחיים פעמיים.

כשכ"ק אד"ש נטל את ידי לתפלת מנחה, אמר לו הר' חודקוב שיש עוד שבע ברכות, וכ"ק אד"ש ציווה לערוך אותה כעת, ואמר קרבנות על מקומו תוך שמסמן בראשו להגביה השירה. אח"כ התפלל לפני העמוד. בעת קריאת התורה נשאר על הבימה עד שקראו לו לעלות ולא חזר למקומו. לאחר מנחה החל לנגן נייעט נייעט. ההתוועדות הסתיימה לערך בשעה 4:15 (ואחרי' הספיקו ללכת לאכול סעודת שבת).

לאחר מעריב יצא כ"ק אד"ש לקידוש לבנה. הלך לביתו בשעה 6:30 וחזר בשעה 7:00.

נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנ"ש שי' בכל רחבי תבל לקראת יום ההילולא יו"ד שבט תשל"ז:

שבת שלום והתוועדויות פעילות והמשכם בכל הימים שלאחריהם ועד שיקום היעוד ותרומונה קרנות צדיק, מלכא משיחא ובני יש-ראל יוצאים ביד רמה בגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בכרכה להצלחה רבה בכל הנ"ל.

בשעה 9:30 נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות. השיחה הראשו-נה החלה בענין היארציט ("והחי יתן אל לבו"), שהוא בתוקף יותר כאשר הוא חל באותו קביעות ככפעם הראשונה; וענינו המיוחד של בעל ההילולא מודגש במאמר "באתי לגני" שניתן ללמוד ביום פטירתו; שההתעסקות ב"דירה בתחתונים" צריכה להעשות מתוך זריזות; הכוונה ב"דירה בתחתונים": (א) הכוונה לא ע"מ לקבל פרס וכו' רק מצד ש"כך עלה ברצונו" - "וצונו", (ב) עבודה באופן קבוע - דירה, (ג) לימוד התורה אליבא דהלכתא (תחתונים שבתורה) וקיום מצוות בפועל - ולא "כאילו הקריב

אם התעורר אצלו לפתע רגש של התקשרות, יתכן שזה משום שהרבי חשב עליו אלא שגם אז צריכה להיות פעולה של התקשרות מצדו!

אחד הסיפורים שסיפר הרבי אודות הנהגת רבותינו נשיאינו בהיחס שלהם עם החסידים המקושרים אליהם - הוא הסיפור דלקמן: אצל רבותינו נשיאינו הי' סדר להזכיר בינם לבין עצמם את המקושרים, ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם, וענין זה הי' פועל אצל אלו שהתבוננו אודותם - להתעורר בענין ההתקשרות ביתר שאת, "כמים הפנים לפנים גו".

ובסיפורו הביא הרבי דוגמא לדבר - שכאשר מסתכלים על משהו בהסתכלות חזקה, הנה אפילו כאשר מסתכלים מאחוריו, מרגיש זאת הלה ופונה ("ער גיט זיך אַ קער"); הוא אמנם לא יודע את פשר הדבר, אבל הוא חש בכך שמישהו מביט עליו.

וכיון שזהו סיפור שסיפר הרבי אודות רבותינו נשיאינו - הרי זה בודאי גם הוראה.

ויש לומר בדרך אפשר, שהכוונה בזה היא, לבאר ולהסביר את העובדה שלפעמים קורה שנתעורר מחדש ענין ההתקשרות או שמת-עוררים להוסיף בענין ההתקשרות להרבי הנשיא, ולא מוצאים ביאור מדוע נתעורר אצלו לפתע ענין זה - שיתכן שהסיבה לכך היא שהרבי הנשיא הרהר ("אַ טראַכט געטאַן") אודותיו, אודות ענין ההתקשרות שלו, וענין זה עורר אצלו את רגש ההתקשרות "כמים הפנים לפנים".

...אך צריך להבין - למאי נפק"מ לידע מניין באה ההתעוררות על ענין ההתקשרות?

ויש לבאר זה ע"פ המבואר בנוגע להרהורי תשובה שנופלים לאדם מצד ההתעוררות מלמעלה: מבואר בלקו"ת שכאשר ישנו ענין שבא באתערותא דלעילא, מצד הכרוז דלמעלה - חל על זה מארז"ל "איש מזריע תחילה", שאז "יולדת נקבה", והרי נשים דעתן קלות, היינו, שההתעוררות היא באופן קל, ובמילא הרי זה עלול לשינויים, ועד שתסתלק ההתעוררות ללא תועלת, ללא פועל יוצא. ולכן, מיד צריך להיות בזה ענין של פועל מצד אתערותא דלתתא, שע"ז תומשך ותתקיים למטה ההתעוררות שבאה מצד הכרוז שלמעלה.

כלומר: לכאורה יכול לחשוב לעצמו שכיון שנתעורר בהרהור תשובה, הרי זה סימן שנמצא בדרגא הראוי, ומה צריך לחפש עוד עצות כו'. ולכן יש צורך להבהיר שהרהור תשובה הנ"ל יכול לבוא מצד אתערותא דלעילא, ולולי הפעולה בזה מצד התחתון, עלול לחלוף ח"ו ללא פועל יוצא.

ועד"ז בנוגע מה שסיפר בעל ההילולא, שגם כאשר נופל לפתע הרהור או רגש כו' של התקשרות, יתכן שהוא מצדו לא עשה מאומה בשביל זה, אלא שהרבי הנשיא מתבונן בהתקשרות ומעורר אותו באופן ד"כמים הפנים לפנים" - כדי לידע שצריכה להיות בזה פעולה מצדו, שע"ז נעשית ההתעוררות באופן השייך אליו, ומביאה אצלו ענין של פועל, שזהו תכלית הענין.

...כלומר: אף שתשובה היא ענין נעלה ביותר, "בחילא יתיר", "בשעתא חדא וברגעא חדא", מ"מ, התכלית היא שתהי' "שעה אחת בתשובה ומעשים טובים", היינו, שכתוצאה מההתעוררות תשובה יבואו מעשים טובים בפועל -

וכן הוא גם בענין ההתקשרות - שהעיקר הוא המעשים טובים שבאים כתוצאה מזה, וכדי שיוכל לעבוד עבודתו בהמעשים טובים שצריכים להיות לאחרי רגש ההתקשרות - הרי יתכן שרגש ההתקשרות אינו משלו; ענין זה נותן לו זה שמבטיע עליו בהסתכלות החזקה, והוא מצדו צריך לעשות כל התלוי בו להאחז ("אַנהאַלטן זיך") בזה, שיומשך ויתלבש במעשיו ובפעולותיו בכל השעות והימים והשבועות והחדשים שלאח"ז.

ואם הדברים אמורים כאשר נשמת הצדיק מלובשת בגוף - עאכו"כ שכן הוא לאחרי ההסתלקות:

גם כאשר הנשמה מלובשת בגוף יכולים לחשוב אודות ענין ואודות אדם הנמצא בריחוק מקום ביותר, כיון שלגבי מחשבה אין המקום מפסיק; אבל אעפ"כ יש בזה הגבלה, כיון שהענינים הנמצאים בקירוב מקום, מסתירים ומושכים אליהם את שימת הלב, ויש צורך בהשגת דלות ושימת לב במיוחד להתנתק מהענינים הנמצאים בקירוב מקום, בד' אמות שלו, ולחשוב אודות ענין הנמצא בריחוק מקום גשמי.

- ענין זה הוא אמנם בכחה של המחשבה, אבל בשביל זה צריך להשתדל בדבר, כי, לולי זאת, קשורה ונמשכת המחשבה אחר הענינים הנראים לעין בקירוב מקום, כלשון חז"ל "העין רואה והלב חומד", אא"כ יש השתדלות מיוחדת להסב את שימת הלב לענינים אחרים.

אבל לאחרי ההסתלקות, שאין הגבלות הגוף ומקום גשמי - אזי שוים כל הענינים שנמצאים בכל המקומות, כיון שהנשמה נמצאת למעלה ממקום לגמרי;

אלא שאז ישנו הענין של מקום רוחני, וכל מה שנמצא בקירוב מקום רוחני תופס את העין הרוחנית שנמצאת במקום רוחני. ועל זה מבאר הרבי הנשיא, בעל ההילולא, את פעולת ענין ההתקשרות - שמעמידה אותו (את החסיד) בקירוב מקום רוחני אל הרבי הנשיא שאליו הוא מקושר, ואז - קרוב ונקל יותר, גם במדה פחותה של שימת-לב, שיזכה שיסתכלו עליו ויעוררו אצלו את רגש ההתקשרות "כמים הפנים לפנים".

...ויה"ר שכא"א ינצל את ההוראות והנתינת-כח שבסיפור צדיקים בנוגע לענין ההתקשרות לעשות את הפעולות הדרושות בנוגע להוספה בענין ההתקשרות שניתנה לו באתערותא דלעילא, ואתערותא דלעילא ממקום גבוה ביותר שלמעלה מהגבלות מקום גשמי,

ובפרט העלי' שבאה לאחרי שנה העשירית, "העשירי יהי' קודש" - להמשיך זאת למטה מטה ביותר, בעומק יותר מכמו שהי' בהז' מנים שלפנ"ז,

ולאחד את הגבוה גבוה" עם המטה מטה", ולפעול שב"זרעו בחיים" יהי' "הוא בחיים", ועד שני-ראה זאת בעיני בשר - כשיקויים היעוד "הקי" צו ורנגו שוכני עפר", והוא בתוכם.

מוצש"ק בשלח, י"א שבט תשכ"א

מעצמו וראו

י"ד שבט תשי"ט

הוא חושב שילמד ויתפלל כל היום כולו, ויגרום אושר לקב"ה ולכ"ק מו"ח אדמו"ר...

ומה שפלוני אומר לו: עליך לנסוע - הנה מסתמא יש לו פני' צדדית, שתצמח לו טובה מזה, ומשום זה אינו מתחשב בקלקלתו של הלה שמצווה עליו לנסוע - שיצטרך להפסיק מתפלתו והתקשרותו בעצמות ומהות א"ס ב"ה, ולכן מצווה עליו לנסוע ממקום שבו יכול ללמוד חסידות ולהתפלל כל היום כולו, ולגרום אושר ("אפגליקן") להקב"ה יחד עם פמליא של מעלה, ועאכו"כ לכ"ק מו"ח אדמו"ר, ועד לרבינו הו"ק, יחד עם הבעש"ט ורבו של הבעש"ט, עם עצמות ומהות א"ס ב"ה.

וכאמור, הוא בעצמו יודע את האמת, אבל, כדי למלא את כוונתו ורצונו, הרי הוא מתלבש ב"לבוש" הנ"ל - להפריח סברא בעולם, שהציווי ע"ד הנסיעה אינו אלא לטובת הוולת, מבלי להתחשב בו (בהנוסע) שעבורו תבוא מזה רעה, ובמילא, הרי מובן ע"פ חסידות, ובפרט מי שלומד חסידות בפנימיות ומונח בזה, שאין לו לזוז ממקומו. אבל האמת היא - שכיון שהרבי הראה את הדרך שצריכים לנסוע ולעסוק כו', הרי ברור הדבר שלא יתכן שמה תבוא רעה ח"ו להשליח, ולא עוד אלא שברור בהחלט שזוהי טובתו האמתית, וכיון שזוהי טובתו האמתית, הרי זה קשור עם תפקידו הנפשי.

לפנינו שני מכתבים, מהחסידי ר' יצחק דובאוו ומהחסידי ר' בנטשע שם טוב, משנת תשי"א, בקשר למאמצים מצד החסידים שכ"ק

אדמו"ר יקבל על עצמו את הנשיאות

בעז"ה בקרוב וועלן מיר האבן א רביין!

ב"ה. י"א אדר תש"י, לונדון.

גיס יקירי וחביבי מוהר"ר ש"ז שי' סערעבריאנסקי עם ב"ב היקרים שי' שלום וברכה.

מכתבך הגיעני. כבדה היא הכתיבה לאחר השבר הנורא שהגיענו, נפלה עטרת ראשינו, אוי נא לנו כי חטאנו.

אמנם חסידים ומקושרים לא אבדו תקוותם מעולם, וכבר עברה עלינו תקופה כזו. השי"ת ירחם אשר כ"ק אדמו"ר שליט"א יוליכנו לקראת משיח צדקנו.

...אנ"ש והת' שמו עיניהם על כ"ק אדמו"ר הרמ"ש שליט"א, ומכמה עיירות ומדינות נשלחו לו מכתבי הכתרה בבקשתם אשר יקבל על עצמו הנשיאות עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן, וכן היא דעת הקהל גם שלא מאנ"ש.

כ"ק שליט"א מסרב עדיין לקבל על עצמו, וכבר היו לעולמים כזו, וכפי שאמר לי א' מאנ"ש דאנגליא שבא מארה"ב ודיבר עם כ"ק שליט"א נראה שגם הוא קיבל איזה הוראה, ובעזרת ה' יתברך בקרוב וועלען מיר האבן א רביין.

אם עדיין לא שלחתם מכתב כנ"ל, עצתינו שגם אתם תעשו במוקדם היותר אפשרי. פ"ש לכל אנ"ש והשי"ת ינחמינו בהמנחם. בן ציון שם טוב

מעמו וראו

י"ד שבט תשי"ט
לאחרי בקשת מחילה...
מה תצעק אלי?! לא זה
מה שביקשנו ממך!

...בנוגע לכל התחבולות הנ"ל - ישנה בחינה פשוטה, כדברי כ"ק אדנ"ע, לידע אם הם באים מהיצ"ט או מהיצ"ח:

אם כתוצאה מכל הטענות הנ"ל יחסר בלימוד החסידות עם הוולת, יחסר בלימוד התורה ובהפצת חיות אצל יהודי נוסף, והיינו, שחסר בענין הנש"י, כך שחסר לא בעשי' דלתא אלא בעשי' דלעילא - אזי ברור הדבר שהמקור לכך הוא ה"קלוגינקער" שהתנגב וצבע את עצמו בה'זידענע זשופיצע;

אבל כאשר ע"י עבודתו יתוסף לימוד חסידות במקום פלוני, הנחת תפילין במקום שני, וענין של טהרת המשפחה או שמירת שבת במקום שלישי - אלא מאי, לעת-עתה לא יעמוד בתפלה, ויחסר אצלו איהו הסברה בלימוד החסידות - הנה על זה היא ההוראה שהקב"ה אומר "מה תצעק אלי! לא זאת צריך אני ממך (י"ט) דאס דארף איך פון דיר האבן"; זהו אמנם דבר טוב ונעלה ביותר, עד לבחי' "עתיקא", אבל המטרה שבשבילה נבראת היא - "דבר אל בני ישראל ויסעו", ולכן לאחרי בקשת מחילה ("ויי מוחל")... הפסק מהתפלה ו"הרם את מטק ונטה את ירך על היים" - אע"פ שזהו "ים" שממנו קיבלו חיות כל הענינים הבלתי-רצויים, ו"בקעהו", כך, ש"בואו בני ישראל בתוך היים ביבשה" - לבוא להגילוי חיות עליון שהוא מעין הגאולה דלעילא ודלעילא

לפי דעתי היו כל בני חוץ לאמריקה צריכים להכתירו בשם אדמו"ר שליט"א

ב"ה, יום א' כ"ד תמוז שנת השי"ת מנשטטר

שלום וברכה אל כבוד ידי'ת הרה"ח מרביין תורה ויראת-שמים כו'.. שלום לכת"ר ולכל הנלוים אליו יחי'.

אחר דרישת שלומם הטוב. תודה לה' בעד החוה"ש השוכן אתנו כה לחי. מכתב כת"ר שי' הגיעני לנכון. בדבר הכתרת הרבי שליט"א, באמת ה' עליהם החוב מוטל להשתדל בזה. צריכים רבי שהוא הראש. ובלא ראש מובן שכל הגוף כאין.

...ת"ל אני בא במכתבים תכופים עם כ"ק אדמו"ר שליט"א והוא עונה לי על כל השאלות. אצלו ההרגש ממש שאדמו"ר נ"ע הכ"מ הוא חי ממש, וכן אמר והרגיש אדמו"ר נ"ע ז"ע הכ"מ על אביו רבינו הק' צוקללה"ה נבג"מ ז"ע.

ובאמת זהו כל עבודת הרבי לקיים עולם העליון בעולם התחתון. באמת זהו כל האדם אבל אנו מגושים ואין אנו מרגישים כלום כמ"ש בתניא פ' מ"ו ע"פ ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך כו' כו' וד"ל.

לפי דעתי היו כל בני חוץ לאמריקה צריכים להכתירו בשם אדמו"ר שליט"א ואז ה' הדבר בא ממילא אפי' שהוא אינו רוצה. כוונתי שהאנ"ש דשם אינם יכולים לעשות כלום.

...בני יחי' כתב לי שבההתוועדות דחג השבועות דיבר דברים נפלאים עד שאמר שיש לו הרבה ראיות שתחיית המתים יהי' קודם ביאת המשיח ולא יתפעל שבפתע פתאום יבוא כ"ק מו"ח אדמו"ר נ"ע בהישיבה וינהלנו לקבל פני משיח, וכלם נתפעלו מאוד. בטח גם אתם מקבלים המכתבים שלו, ואקצר במקום שה"ר להאריך.

מנאי ידידס אמת הדוש"ט מלונ"ח יצחק דובאוו

המשך מעמוד 2:

והם "שואב מימך" ביחס ל"ראשכים שבטיכם", וכמו"כ בכאו"א יש זמן שהוא "תחתונים" - כשהתינוק מתחיל לדבר; וההוראה מזה - שהעסקנים ישתדלו שימעטו בלימוד חול ויוסיפו בלימוד קודש. את שיחה ג' התחיל בכך, שהטעם להנהיגה שבארציית עורכים סיום, כדי להפטר מתענית ביום היארציית המבוארת בשו"ע, אע"פ ש"מנהג עתיק בתוככי החסידים" שלא צמים ואדרבה עו-

רכים 'תיקון' וכו'; וכיון שהשנה חל בשבת ואין צורך לערוך סיום, לכן במקום "הדרן" נדבר ענין בנגלה - החילוק בין הגמ' ובין המכילתא במקום הדין דקדימת הנחת תפילין של יד לתפילין של ראש ואופן חליצתם.

לאחר מכן דיבר בענין המשפיעים (שביי קש למנות בהתוועדות י"ט כסלו) שהשם "משפיע", מדגיש שאופן ההשפעה הוא ע"ד העילוי ד"שפע" לגבי "אור", שהמ-שפיע יצמצם עצמו לפי כלי המקבל עד שהמושפעים יהיו באופן ד"טופח ע"מ לה-טפוח; ובדורנו שייך גם אצל נשים ובנות למנות "משפיעה", נתינת עידוד וכח לכל משפיע ומשפיעה.

בין השיחות עודד את השירה בראשו ומחא כפים, והורה לכו"כ אנשים לומר לחיים. בין היתר כ"ק אד"ש הסתובב לרב מנחם אייכנשטיין והורה לו לומר לחיים, ואח"כ דיבר עימו כמה דק'. כמו"כ ניגשו לאד"ש

וכדו' - (תחתונים שבמצוות), ובמיוחד בדור זה צריך להיות לימוד שולחן ערוך למעשה.

לאחר השיחה הראשונה ניגש הרב י. פיקארסקי לכ"ק אד"ש ודיבר איתו כמה דק'. כ"ק אד"ש אד"ש הורה לו לומר לחיים וחיין.

בשיחה ב' ביאר בהמשך להנ"ל, שכשם שיש "תחתונים" בתורה (לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא) כמו"כ יש "תחתונים" בישראל

מהו מניחים להם להשתתף בהתוועדות, היו צריכים לשלוח אותם ללמוד חסידות?!

לא עובדים 'קונצים' ואין ענין יוצא מידי פשוטו - ללמוד תורה בעל ההילולא!

בהענין ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" מתוסף עוד ענין מיוחד, בשעה שעוסקים בענין שבו בעל ההילולא "חי" ועסק בלהט ("האט געלעבט און האט זיך געקאכט") במיוחד - וכפי שרואים בפועל, שבשעה שאדם עוסק בלהט בדבר מסוים, הרי זה דורש ממנו ומגלה אצלו ("פאדערט דאס ארויס") ענין של חיים ביתר שאת וביתר עז.

אצל בעל ההילולא ה' ענין של חיים ("האט ער זיך געקאכט און געלעבט") בכל הענינים שעל ידם נעשה "ואתם הדברים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" - אך בזה גופא ישנו ענין של "מחי' חיים", ו"חיי החיים" וכו', עם כל הפרטים שבדבר.

וכמדובר בהתוועדות הקודמת אודות הענינים שבהם בעל ההילולא עסק בלהט במיוחד - שבכללות אלו העשרה מבצעים כלליים שבהם עסק בלהט, ובפרט בראשונים שבהם - "מבצע אהבת ישראל", ו"מבצע חינוך",

ולאחר מכן ממשיכים זאת ב"מבצע תורה" - כמדובר כמה פעמים שהענין דחב"ד אינו סתם חכמה בינה ודעת, אלא חכמה בינה ודעת השייכים לתורה דווקא; ומ"מבצע תורה" הרי זה נמשך בכל המבצעים שלאחרי זה, כיון ש"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה".

כמדובר כמ"פ שמכל ענין צריך להוציא "בכ"ן" ועד למעשה בפועל, ומהתוצאות שצריכות לצאת מכל אריכות הדיבור הוא - שיוסיפו בהענינים בהם בעל ההילולא עסק בלהט.

על אחת כמה וכמה כשלאורה לוקחים את הזמן שיכלו לשבת וללמוד בהתמדה ושקידה בתורתו של בעל ההילולא (שבזה לא עוב- דים שום "קונצים" - לימוד תורתו של בעל ההילולא הכוונה כפשוטו, שאין ענין יוצא מידי פשוטו: ללמוד מאמר של בעל ההילולא, ובפרט מהמאמרים שקשורים עם יום ההילולא או המשכם - וזהו תורתו של בעל ההילולא, וזה חיוו ואורך ימיו!) - ובזמן הזה עורכים התוועדות.

אמת אמנם, שישנה ההסברה ד"גדול שימושה של תורה יותר מלימודה" - אך בנוגע ללימוד התורה, יש לשבת וללמוד בפשטות.

וזהו ההוראה המיוחדת לתלמידי הישיבות ("ש"תלמיד הישיבה" אין הכוונה רק למי שנמצא כעת בישיבה - אלא כיון ש"קדושה אינה זה ממקומה" מובן, שאפי' אם הוא ה' "בר בי רב דחד יומא", ואפי' אם מלכתחילה הוא נכנס ("אריינגעטראטן") רק באופן של בר בי רב דחד יומא" - נשאר הוא תלמיד ישיבה כל ימי חייו):

אם רוצים להיות בן ישיבה כפי שבעל ההילולא רצה (כיון שכך רצו כל אלו שהוא ממלא מקומם, ועד לנשיא הראשון - הקב"ה עצמו) - לא ניתן לצאת ידי חובה עם שאר הענינים הטובים, אפי' לא ענינים נעלים, אלא יש לשבת וללמוד, בפשטות.

ואף שישנה השאלה: מדוע מניחים להם להשתתף בהתוועדויות, היו צריכים לשלוח אותם שישבו ללמוד חסידות?!

[אף שאילו היו שולחים אותם החוצה, מסתמא הם היו עומדים מעבר לדלת וגם כך לא היו הולכים ללמוד - וממילא מדוע צריכים לצער אותם ללא כל תועלת, שגם התועלת של "לפום צערא אגרא" לא שייכת בזה...]

והביאור בזה - שלפעמים עושים ענינים מסויימים משום שראו שכך נהג כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: הוא ערך התוועדויות, אע"פ שהוא ידע שישנם כמה יהודים שבלאו הכי היו ודאי מתיישבים ללמוד, ואילו ה' שולח אותם החוצה הם לא היו נעמדים מעבר לדלת אלא הם אכן היו הולכים ומתיישבים ללמוד - ואעפ"כ הוא התוועד כמה פעמים.

ואע"פ שמי ידמה לו ומי ישווה לו וכו' - אעפ"כ מכיון שהוא עשה זאת בגלוי, ויתירה מזו - הוא ציווה שבזמנים המתאימים יערכו התוועדות - התוועדות שיבואו ממנה ענינים למעשה לאחריו זה, אך בשעת מעשה ה' זה לא יותר מאשר ענין של דיבור - ואעפ"כ הוא עמד על כך), ובזה הוא נתן ציווי והוראה לכל ההולכים בעקבותיו.

וכאמור לעיל, שהתועלת שצריכה למאת מזה היא - שיתוסף במעשה בפועל בנוגע לכל הענינים בהם עסק בעל ההילולא בלהט.

ובנוגע לפועל: לכל לראש - שיתוסף בלימוד תורתו, שבזה ה' החיות שלו, ולאחר מכן בהליכה בדרכיו אשר הורנו, החל מהענין של אהבת ישראל, מהענין של חינוך ומהענין של לימוד התורה, עם כל הענינים המדוברים לעיל בארוכה, וכמבואר בארוכה במכתביו ובשיחותיו ובתורתיו, ועד למאמר של יום ההילולא וההמשך שלו; וזהו לכל לראש התוצאה הכי ראשונה של התוועדות זו, שכל אחד ואחד ואני בתוכם צריך לתבוע מעצמו בקשר להתוועדות.

מוצש"ק 9' בשלח תשל"ט (וראה באו"א ש"פ 9 בא תשמ"ו, ועוד)

בנוגע לדברי רבינו נשיאנו ש"לאלתר לגאולה", הרי עובר עוד יום ועוד יומיים?!... אלו שנמצאים בגלות אצל עצמם, יכולים לפעול שכבר תתחיל הגאולה!

בנוגע לדברי רבינו נשיאנו ש"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", ו"הנה זה עומד אחר כתלנו" - נשאלת הקושיא: הרי עובר עוד יום ועוד יומיים?!...

אך הענין הוא - שבכחו של הקב"ה, שכאשר הולכים בדרכיו, "הי"לך בתורת", ויקיים מצוותי, הנה עוד קודם ירידת המן טועמים כבר טעם מן בעוגות, ועד"ז בהנוגע לענין זה, שעוד לפני שבאה הגאולה הכללית, גאולה האמיתית והשלימה בגלוי למטה מעשרה טפחים, טועמים כבר טעם הגאולה בכל ההנהגות.

ובפרטיות - שאלו שנמצאים עדיין ב"גלות" אצל עצמם ("בא זיך אלייך"), וכן אלו שנמצאים בגלות אצל אחרים, הנה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו שיגאלנו בקרוב ממש, בכחה לפעול עוד לפני"ז (ע"ד שהיו טועמים טעם מן בעוגות עוד לפני התחלת ירידת המן), שתתחיל כבר חירות פנימית וחירות חיצונית בנוגע לפרטים אלו, עוד לפני שיעבור זמן קצר שבו נזכה לגאולה הכללית של כל בני"י, ואנו בתוכם.

וכמו"כ גם בנוגע ל"הנצנים נראו בארץ" - אלו שנמצאים בכפר חב"ד, ועומדים עתה לסיים את ההתוועדות בקשר ובהתאם ליום ההילולא, שהם הראשונים ש"פתחו את הדלת", ולאח"ו הוציאו עוד כו"כ משפחות, אבל עדיין הרי זה שלא בערך לגבי כל אלו שצ"י ריכים לצאת בקרוב ממש - הנה עוד בהיותם שם יהי' אצלם הענין של טעימת טעם מן בעוגות, ענין של הרחבה, וביטול כל הפחדים והדאגות והטרדות, ויגדלו בניהם ובנותיהם (בלשון פרשיות הגאולה, בא ובשלה: "בערעונו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו") מתוך הרחבה ומנוחה וכבוד (כמדובר לעיל בארוכה),

עד שיעברו ימים אחדים ותבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שיוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן.

מוצש"ק בשלח, י"א שבט תשכ"ז

בית היינו

מעצמו וראו

יוד"ש שבט תשי"ט
לא יכול להיות געשמאק
רק בגשמיות או רק
ברוחניות
דובר לעיל בענין "ואחרי
כן יצאו ברכוש גדול",
שה"רכוש גדול" ה' הן
ברוחניות והן בגשמיות.
והענין בזה - שאצל בני"
באים שני הדברים ביחד:
לא יכולה להיות עריבות
("געשמאק") בגשמיות,
בשעה שאין זה קשור עם
רוחניות; ולא"ך, כאשר
ישנו ענין הרוחניות, צריכים
להמשיך זאת גם בגשמיות,
שהרי תכלית הכוונה היא -
"המעשה הוא העיקר".
וענין זה מודגש ביותר
בנוגע ל"רכוש גדול":
ההתעסקות של בני"
בה"רכוש גדול" היתה מצד
ציווי הקב"ה - כמ"ש "דבר
גא באוני העם וישאלו גו'
כלי כסף וכלי זהב", ואמרו
רו"ל "אין גא אלא לשון
בקשה, אמר ל' הקב"ה
למשה בבקשה מןך לך
ואמור להם לישראל בבקשה
מכם שאלו ממצרים כלי
כסף וכלי זהב, שלא יאמר
אותו צדיק ועבדו וענו
אותם, קיים בהם, ואחרי
כן יצאו ברכוש גדול, לא
קיים בהם".
ואעפ"כ, מצינו במדרש
בפרשתנו על הפסוק "ויקה
משה את עצמות יוסף",
"עליו הכתוב אומר חכם לב
יקח מצוות, שכל ישראל
היו עסוקין בכסף וזהב
(מביות מצרים), וגושה ה'
עסוק בעצמות יוסף".

מעמדו וראו

י"ד שבט תשי"ט

לא להתפס ל"רכוש גדול", צריך להתעסק עם "עצמות יוסף"!

וזהו הוראה לכל אחד ואחד: כיון שעומדים אנו בהציאה מן הגלות, שע"ג "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" - אזי יש צורך להבהיר ולשלוש עניני של טעות.

ובהקדם המשל הידוע מענין הכניסה אל המלך - שהמון העם מסתנורים מהיופי והזקק שיטנו בחדרים התינוניים שבארמון המלך, ונשארים שקועים "ואפטרונקון" שם עד כדי התעלפות... ואלו שהם הכמים גדולים יותר - ממשכים לילך חדר לפנים מחוץ, אבל, יש צורך בחכמה עמוקה ביותר - וגם זה לא מועיל... - שלא להשקע ולהבלע למגרי מגודל היוקר והעילוי שבחדרים הפנימיים וטרקליני המלך, ולא לשכוח שהתכלית האמתית היא - להגיע אל המלך בעצמו.

וע"פ המבואר בזה - הרי ענין החכמה אינו מועיל על זה, כי מצד החכמה והשכל, הרי מעלת הדברים היקרים שבחדרים הנ"ל (לפני הכניסה אל המלך בעצמו) גדלה כל כך, שעילוי זה מספיק לו עבור כל ימיו בעוה"ז ובעוה"ב, מבלי להגיע אף פעם אל העצמות!

ולכן, יש צורך להבהיר, שגם כאשר ישנו הענין דביות מצרים, וע"ז מקיימים ציווי הקב"ה - אין לשכוח, שישנו ענין חשוב יותר - ציווי הקב"ה שישנו ב"עצמות יוסף", בה"יוסף" שברוננו.

וזהו ההוראה לכל אחד ואחד, בדברים קצרים - שאע"פ שישנו "רכוש גדול" ע"פ תורה, ע"פ פנימיות התורה וע"פ ריון דרוני, הן ברוחניות והן בגשמיות, ובאופן של "גג ורצפה כאחד ממש" וכו' וכו' - צריך לדעת, ש"הכס לב יקח מצות"; להתקשר "ויוך אנהאלטן" בה"עצמות" דיוסף, ואז באים להתכלית האמתית, שזהו הטוב האמיתי של כל אחד ואחד, בתוך כלל ישראל.

הקב"ה אומר לנשיא הדור, "מה תצעק אלי" - פארוואס! אתה - כ"ק אד"ש - הוא נשיא הדור, "דבר אל בני ישראל" חסידות!

בימים הסמוכים ליו"ד שבט תשי"א, כבר החלו לראות סימנים המעידים כי כ"ק אדמו"ר הולך לקבל עליו את הנשיאות בגלוי. על אחד הסימנים מסופר ביומן מיום ז' שבט תשי"א (מתוך ספר 'מי בראשית') - ג' ימים לפני קבלת הנשיאות:

"הרה"ח שלמה אהרן קזרנובסקי, מזקני החסידים, סיפר שבימים אלו חלם והנה כ"ק אדמו"ר הכ"מ בא אליו בחלומו ביחד עם כ"ק אדמו"ר שליט"א, וכ"ק אדמו"ר הכ"מ פונה אל הרבי שליט"א ואומר לו שיהי ל"רבי" אך כ"ק אדמו"ר שליט"א מסרב, ואמר לו כ"ק אדמו"ר הכ"מ: "ויאמר ה' אל משה", הקב"ה אומר לנשיא הדור, "מה תצעק אלי": "פא-רוואס?" אתה - כ"ק אדמו"ר שליט"א - הוא נשיא הדור, "דבר אל בני ישראל" תדבר חסידות ליהודים, "ויסעו" - ותנהל אותם לקראת משיח צדקנו.

למחרת בבוקר הוא בא ל"770" והכניס פתק לכ"ק אדמו"ר שליט"א ובו כתב את פרטי החלום, כ"ק אדמו"ר שליט"א קרא לו ונתן לו "יישר כח" על כך.

בסיום ההתוועדות ביו"ד שבט, היתה התרגשות החסידים עצומה על שכ"ק אדמו"ר הואיל לומר מאמר ולקבל על עצמו את הנשיאות. כ"ק אדמו"ר יצא מההתוועדות, והרב קזרנובסקי המתין ב'גן עדן התחתון'. כשכ"ק אדמו"ר נכנס פנה ואמר: רבי, א דאנק! כ"ק אדמו"ר חיך ואמר: "יעצט ביסט דו צופרידן [=כעת הינך מרוצה]..."

המשך מעמוד 4:

הרב ש. וואלקין עם בנו נכדו, ודיברו עימו כמה דק', והרב היר" שפרונג שניגש כמה פעמים ודיבר עם כ"ק אד"ש, והרב יאלעס, שניגש לכ"ק אד"ש ודיבר איתו, תוך שכ"ק אד"ש מכסה בידו הק' את המיקרופונים.

ציווה לנגן ואמר מאמר ד"ה באתי לגני. תוך כדי הניגון מסר אד"ש לריל"ג את מפתחות חדרו, וריל"ג הביא משם משהו והחזיר את המפתח).

לאחר המאמר ניגשו השלוחים והתורמים: הרב שד"ב קלמנסון הביא לכ"ק אד"ש את מפתחות הטנק של סינסענעטי, וכ"ק אד"ש הורה לו לומר לחיים ולקחת חתיכת מוזנות.

אחרי ניגשו ר' דוד נחשון והתורמים יוסי דוכמן ומשה רובשקין עם מפתח הטנק שקנו עבור העיר נצרת באה"ק. כ"ק אד"ש קרא את הפתק שמסרו ובירך אותם, ואח"כ הורה להם לומר לחיים ולקחת מוזנות.

כ"ק אד"ש נתן בקבוק משקה (רוסי, לא הבקבוק הרגיל) לאורח בשם ריבקיץ שהגיע מרוס', והורה לו לקחת חתיכת מוזנות. בעת הניגונים כ"ק אד"ש חיך אליו כמ"פ ומחא כפיים לעברו.

השיחה הבאה היתה ביאור בהמשך למאמר שהמשכת השכינה למטה, היא ע"ד שהי' במשכן היריעות - בחי' מקיף, תפלה ותורה, והכלים - בחי' פנימי, מצוות. ובעמדינו בזמן ש"הנה זה עומד אחר כותלנו" צריך להתעסק בבירור הפכים קטנים, ולבטל המנגדים ע"י ש"השכם והערב עליהם", ולא להתפעל מהם כלל.

[בקשר למתנגדים הביא את ההלכה הראשונה בשו"ע, בה מעתיק הרמ"א ממורה נבוכים שהקב"ה מביט על כל מעשי האדם וכו', והתבטא: עליו לדעת שהקב"ה הולך עימו, ומביט מה הוא עושה, מה הוא כותב, מה הוא מדפיס והיכן הוא מניח זאת! והוא יודע מה נעשה בנפשו פנימה, והוא יודע מה כוונתו, והוא יודע מי הם אלו ששילמו לו על זה, לא רק בכסף על ההדפסה והשליחה וההפצה והפיזור ("פא-נאדערעווארפן"), אלא משלמים לו גם את השכר הנאה שנגרם לפלוני בן פלוני עד שהוא נותן להם כסף, ואומר שהוא ימשיך בזה מכאן ולהבא!].

וההוראה מזה היתה להוסיף במבצעים, וכדי לקשר זאת לארץ ישראל ע"י ענין גשמי יסעו מכאן 5 שלוחים לחזק הישוב דצפת (בהמשך לשלוחים שנסעו ביו"ד שבט בשנה שעברה).

לאחר מכן ערך מגבית עבור לומדי תורה לשמה, ולאחרי' החל לנגן נייעט נייעט.

בשיחה שלאחר מכן למד הוראה מ"בשלח פרעה את העם" שעזר להם לצאת מארצו וכן צריך לפעול על עסקני ונהיגי (עד למי נהגי הכלל של) המדינה שיעזרו בענינים המביאים את הגאולה. לאחמ"כ ציווה לנגן ד' בבות (פ"א) ונייע זוריצי'.

השיחה האחרונה היתה השלמה בכמה נושאים: אודות האמור (בכ' כסלו) שהרמ"א סבב בקראקא להזכיר אודות ברכה אחרו-נה - העירוני שזה הי' בנוגע לתפלת ערבית אבל מובן שלגופו של ענין אין נפקא מינה, ואדרבה. אח"כ ביאר (במענה לשואלים)

מדוע משתמשים בביטוי "וכו", (א בפשטות: שרוצים לקצר, ב) "חייב אדם לומר בלשון רבו" - דאדמו"ר האמצעי השתמש ביותר בביטוי "וד"ל", מאמרי אדמו"ר הצמח צדק בלולים במקרא, משנה גמרא מדרש וזהר ואדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע השתמש ביותר בביטוי "וכו" - והוא בדיוק.

כמו"כ ביאר את הביטוי - השגור ביותר - "למטה מעשרה טפ"חיים", כי בנוגע להגאולה צריך שהן מצד למעלה והן מצד למטה יהי' אפשרות לזה, ובזמנינו מצד למעלה אין שום עיכוב והעיכוב הוא מצד המטה, וזה רוצים להדגיש שיהי' גאולה גם "למטה מע"שרה טפחים".

בסיום ההתוועדות ציווה לנגן: לכתחילה אריבער, פרוות תשב, הושיעה את עמך, ופרצת, ולאחמ"כ החל לנגן "צמאה לך נפשי" (כשהסידור הי' סגור) בקול נפלא, ולאחר מכן החל "כי בשמחה תצאו" ויצא כשבידיו הק' הסידור וחבילת המגבית.

כשכ"ק אד"ש יצא לביתו סימן בידו הק' להגביר את השירה. על יד גן עדן התחתון עמד הר' י.י. העכט, וכ"ק אד"ש החווה לעברו בחיך כאומר: האם כבר גמרת?...

יום א' י"א שבט

לפני מנחה חילק לילדים מטבעות לצדקה. לאחר מנחה בירך נוס' עם בנוסח: פארט געזונטערהייט און זאל זיין בשו"ט.

הלילה הי' ליל יחידות, בעיקר עבור האורחים שהגיעו ליו"ד שבט. בין הנכנסים הי' הר' ש. חפר מאה"ק ששהה בפנים 25 דק'. היחי-דויות הסתיימו לערך בשעה 1.

יום ב' י"ב שבט

קריאת התורה התקיימה בגן עדן התחתון. לפני מנחה חילק ליל-דים מטבעות לצדקה, ולאחרי' בירך נוסעים "פארט געזונטערהייט און מ'זאל הערן בשו"ט".

גם הלילה הי' ליל יחידות עבור האורחים. בין הנכנסים הי' הרב ייסלבסקי מנחלת הר חב"ד ששהה בפנים 20 דק'. היחידויות הסתיימו 11:30.

יום ג' י"ג שבט

כ"ק אד"ש נסע לאוהל לערך בשעה 2:40, וחזר בשעה 6:00. בח"ורת הש"ץ של מנחה עמד משום שמישהו נעמד להתפלל מולו והי' באמצע שמונה עשרה, ורק כשהלה סיים כ"ק אד"ש התיישב.

לאחר מעריב בירך נוסעים בנוסח הקבוע, ולאחר מכן נכנס לחי-דרו הק' הרב בנימין גורודצקי ושהה בפנים כשעתיים לערך. כ"ק אד"ש הלך לביתו בשעה 9:00.

יום ד' י"ד שבט

לפני מנחה דיברה אחת עם כ"ק אד"ש. לאחר מנחה שוחח כ"ק אד"ש עם המזכיר הרשמ"ס בגן עדן התחתון.

אחר הצהריים כשיצא לביתו, נתן כ"ק אד"ש לילד שעמד בכניסה מטבע לצדקה ואמר לו תודה, וכן בירך נוסע שהמתין שם בנוסח הקבוע.

וירא ישראל את היד הגדולה

שביבי זכרונות מיו"ד שבת תשכ"ד ושאר שנים, מפי המשפיע הרה"ת ר' שלמה שי' זרחי

כידוע, החל משנת תשי"א והלאה, מיו"ד שי"ד שבט ה' הרבי אומר מאמר המבוסס על אות אחרת מהמאמר של הרבי ריי"צ, שהיו בו עשרים פרקים. היו שנים שהרבי ממש חזר אות באות על הפרק של השנה וביאר אותו. אני זוכר אותי ואת חבריי, כבחורים צעירים בני 14 שהסתובבו ב770, לומדים ומשננים לפני יו"ד שבט את הפרק של השנה, כדי שנוכל לקלוט את המאמר שהרבי יאמר יותר טוב... גם בשנים מאוחרות יותר, הבחורים ב770 למדו את המאמרים שוב ושוב. אני וכל הקבוצה שלי היינו מנסים לזכור את המאמר גם לאחר יו"ד שבט, היינו שומעים את המייפ מהמאמר שוב ושוב ומשננים אותו.

ה' ברור לכולם שהמאמרים של יו"ד שבט הם מיוחדים. היינו סופרים את השנים ואת הפרקים במאמר, והיה מונח אצל כל בחור ב770 שכשהרבי יסיים לבאר את המאמר ותגיע השנה שלאחר מכן, שנת תש"ל, משיח יבוא!... (ואכן באותה שנה הודיע הרבי על סיום כתיבת ספר התורה של משיח, ואמר שזוהי עת רצון מיוחדת בענין).

בכלל, יו"ד שבט זה זמן מאד רציני. אני זוכר כיצד הרבי ה' נכנס למעריב בפנים רציניות ביותר, שמעולם לא ראינו על פניו הק' כזה מראה. ראו שהרבי ה' ממש בעולם אחר.

אני זוכר יו"ד שבט אחד, שר' ניסן נמנוב הגיע לחצרות קדשנו. לייבל שפירא ואני ביקשנו ממנו להתוועד, והוא אמר שאין זמן לזה באמצע יום ההילולא... לבסוף הוא התרצה, וישב להתוועד כשעתיים על כמה דיוקים בבאתי לגני. ב22 בלילה הגיע למקום בענמשע שמטוב, והתיישב להתוועד עד 5 לפנות בוקר... הוא חזר ואמר שוב ושוב: היינט איז הכתרת המלך! הוא ה' ממש לעבדיך, רקד על השולחן וכו', כך עד אור הבוקר - אז הלכנו למקווה ולהתכונן לשחרית...

*

בשנת תשכ"ד חל יו"ד שבט ביום שישי. הרבי חזר מהאוהל מאוחר, ממש סמוך לשבת.

הרבי אמר את הקדיש שלפני 'בגונוא', כנהוג. לאחר מעריב, הרבי הסתובב, עלה לבימה והחל לפתע לומר מאמר, בהפתעה גמורה! לאחר מכן הרבי עבר למנגינה של שיחה, ובה המשיך את הביאור במאמר (לגבי המשל מהזכויות שלא משנה את הצבע של האור).

זה ה' בליל שבת. מיד לאחר מכן התיישבנו לחזור על המאמר, וכשהאיר הבוקר כבר ידענו את המאמר על בוריו... בהתוועדות בשבת, לאחר השיחות הראשונות מעניני דיומא, ציווה הרבי לגנן ניגון הכנה והחל לומר מאמר ד"ה צדקת פרוונו, ולאחר הקדמה של 15 דקות, חזר על הביאור כד"ה באתי לגני של הלילה, עם כמה שינויים. זה ה' מאמר מאוד ארוך.

גם במוצאי שבת היתה התוועדות, כמובן, וגם אז אמר הרבי מאמר ד"ה באתי לגני וחזר שוב על נקודת המאמרים של שבת.

מאוחר יותר שאלנו את ר' יואל ומשפיעים נוספים, מדוע בשבת ביום ה' הדיבור המתחיל "צדקת פרוונו" ולא "באתי לגני". כמה וכמה ניסו לבאר ביאורים שונים, ואני זוכר שר' מענדל פוטראס שנכח במקום אמר שהכל נארישקייט, והסיבה היחידה שהרבי אמר את הדיבור המתחיל הזה, היא מאחר שזה הדיבור המתחיל שאדמו"ר הריי"צ אמר בשבע ברכות של הרבי, ב"ט כסלו תרפ"ט, ובוה רואים את השייכות בין יו"ד שבט לחתונה. ר' יואל גם כן שלל את הקשר להפמרה וכיו"ב, ואמר אותו דבר.

*

זה ה' יו"ד שבט מיוחד. הרבי הזכיר בהתוועדות את דברי אדמו"ר הריי"צ בשנת תש"א - אז מלאו 14 שנה ל"ב תמוז תרפ"ז - שביציאת מצרים כתוב שראו את ה"יד הגדולה" הנעלית מ"יד החזקה", וזהו התוכן של יו"ד שנה. הרבי קישר את הדברים ל"ד השנים שחלפו מתש"י (בהתוועדות בשבת שלאחר יו"ד שבט, הרבי התבטא בחריפות על כך שמדברים בהתוועדויות כבר יו"ד שנים ולא קורה שום דבר כמעשה בפועל).

[ידוע שלפני אותו יו"ד שבט ה' לרבי התקף לב. זה לא ה' מפורסם בזמנו, אבל ראינו שר' זעליגזאן נכנס לחדר של הרבי לעיתים תכופות באותה תקופה, וכך ידענו שאירע משהו. בהמשך לזה ראינו שבי"ד שבט החל גילוי חדש, וב770 היו שאמרו שזה הגילוי של ה"יד הגדולה" שהגיע בעקבות ההתקף].

*

באותה התוועדות של שנת תשכ"ד, הרבי אמר לאחר אחת השיחות: "עומדים אנו ביום כזה שבו יכולים שלא להתחשב עם הקהל" (עם מאכט ניש אוים אז איך וועל זיך ניש רעכענען מיטן עולם), ובמילא, הנה אע"פ שאף א' מוקהל לא נתעורר על זה - אולי יתחיל מישור הניגון "אך לאלקים דומי נפשי".

המיוחד בניגון הוא, כמובן, שהוא ה' מהפרק של הרבי באותה שנה, והנה הרבי עצמו מעורר שינגנו אותו! והרבי המשיך ואמר:

מה שלא נתעוררו על זה ("פארוואס מ'האט זיך אליין ניש געכאפט") אין זה קושיא, כיון שכנ"ל, יתכן שישנם כל הענינים ועדיין יש "זכויות אדר' מה"... ובמילא, מכאן ולהבא תהי' "זכויות לבנה". קרינסקי נמצא היכשהו? שהוא יתחיל לנגן, ער איז דאָך ניש מונבל מיט די אלע ענינים דא... הרבי החל לנגן בעצמו, וניגן את כל הניגון ברמקול.

לאחר שסיימו לנגן, הוסיף הרבי בחיך רחב: נוסף על ה"ג"ל שמנהיג אותי אל הציון ומן הציון של בעל ההילולא - הרי כדי להנהיג יש צורך בעגלה ומרכבה, ועל זה ישנו גם מי שנותן את העגלות והמרכבות. ובכן: יאמר גם הוא "לחיים", ויהי' "מנגן", וינגן את הניגון הנ"ל.

הכוונה היתה לשמואל אייזיק פאפאק, שהיתה לו חברת השכרת רכבים והוא ה' דואג באופן קבוע להביא לרבי רכב נוח וחדש עבור הנסיעות

לאוהל. הרבי וידא שהכוס שהלה אומר עלי' לחיים תהי' מלאה לה' לזיין, ואמר: זה נוגע לפרנסה!...

ואח"כ הרבי המשיך ואמר: על אחרים - גם הדיבור שלי, וכמה פעמים - אינו פועל; ועליו - פעלה גם המחשבה, אף שמסתמא לא ידע שהנני חושב אודותיו. ואז הרבי הסביר: כוונתי בנוגע לגידול הזקן... [הלה החל לגדל זקן באותה תקופה].

הלה החל לנגן בשקט, והרבי אמר: אומרים לו לעמוד ולנגן, והוא מנגן בלחש!... ואז החל הלה לנגן בקול, כשהקהל מצטרף, וגם הרבי (ללא המילים, רק את המנגינה).

אשרי עין ראתה כל אלה, כן תהי' לנו במהרה בימינו ממש!

בית היינו

מעמנו וראו

יריד שבט ותשכ"ד
זריות הכוונה כפשוטו...
יכולה להיות אצל יהודי תנועה - שאין לו מה למחר ולהודו ולעשות את הדבר היום אולי יכול להמתין; גם מחר יש יום, ומחרתיים יש עוד יום, וכך יש לו עוד הרבה ימים - עד שבעים שנה, שמונים שנה, והיו ימיו מאה ועשרים שנה" - שהקב"ה יעניק לו, וא"כ, למה עליו להתייגע היום לתקן את העולם כולו; בינתיים יעסוק מתוך מנוחה בשאר ענינים, ורק כאשר יסיים כל המוטל עליו, אז יעסוק בתפקידו לעשות מהעולם דירה לו ית'.

לפיא - שאחד התנאים לביאת משיח הוא ענין הזריות (כדברי הגמרא בסוף מסכת גיטין) וגם במסכת עבודה זרה (, ומבואר הדבר במפרשים (במסילת ישרים ובכ"מ) בכמה אופנים, אבל לאחרי כל ההסברות נכלל ב"זריות" גם פשטות הענין, שבר שיוכל לעשות היום, לא יזחה למחר, ודבר שיוכל לעשותו עכשיו, לא ידחה אפילו לשעה, ולכאורה, ע"פ דין, אין להשוש שדחי' לשעה קלה תבטל ח"ו את הענין כולו, ובפרט שיש ליהודי מדת הכסחון (שהיא אחת המדות שנדרשות מיהודי) שהקב"ה יעניק לו אורך ימים ושנים טובות, וא"כ, מדוע ממהרים ורודפים אותו לפעול מיד, לנסוע מיד ולהביא דבר ה' בסביבתו ובעירו ובמדינתו ובכל העולם כולו? - הוא מסכים לקבל על עצמו את השליחות, אבל יש לו זמן, מחר ומחרתיים, ו"יש מחר לאחר זמן".

וכאן רואים איך שכל ענין בתורה הוא באופן ש"התורה היא נצחית" (כהכלל המובא בתנאים), וגם באופן ש"אין מקרא יוצא מידי פשוטו",

וממילא, כשישנו סיפור בתורה, הרי הכוונה בזה היא כפשוטו, שזוהי מאורע שאירע לפני אלפי שנים עם איש פלוני במקום פלוני ובזמן פלוני, וביחד עם זה, הרי זה ענין נצחי, שהרי התורה היא נצחית,

וכדאיאת בוחר שהענין ד"תורה" לשון הוראה הוא לא רק בנוגע לעניני הלכות שבתורה, אלא גם בנוגע לסיפורים שבתורה [ועד שהאומר שהתורה היא ספר סיפורים, אזי ענשו וכו' וכו']. ולכן מצינו כמה הלכות שלמדים מסיפורים שבתורה, אע"פ שלא נאמרו בלשון של ציווי, כאשר הלכות שבתורה.

ועד"ו רואים גם במאמר זה - שמסיום: "מי הוא היודע עתו וזמנו, וכדאיאת במדרש כו".

הוא הי' עסוק במחשבה על הספקות וכו', ובינתיים שוקעת החמה ומגיע העשירי בשבט... אמור לחיים בשמחה, ותקבל על עצמך מכאן ולהבא ללמוד את השיעורים לעסוק בהפצת המעינות הוצה!

ומכאן באים ללימוד והוראה בעבודת האדם בנוגע לענינו של "עמלק" ברוחניות, קרירות וספק כו': ישנם כאלו שנופלים להם "ספקות" האם צריכים לעסוק בעניין זה או בענין אחר, וכיו"ב, וכל זמן שלא באים לידי החלטה סופית - יושבים וחושבים ומתבוננים כו', ולא עושים מאומה.

כששואלים אותו: האם עסקת בהכנות לעשירי בשבט, האם למדת השיעורים וכו', התשובה היא: לא! ומדוע - מכיון שהי' עסוק במחשבה והתבוננות בספקות שנתעוררו אצלו, האם עניין פלוני שייך אליו, או שמא עליו לעסוק בענין אחר וכו'. ומה גם שלהיותו "חריף" ... הרי, כשנופלת מחשבה מסויימת במוחו, נופלת מיד מחשבה אחרת בכיוון הפכי, וכן הלאה (כמבואר בארוכה בשערי אורה), ובינתיים, שוקעת החמה, ויוצאים הלבנה והכוכבים, ומגיע העשירי בשבט, והוא, נשאר עם המחשבות והספקות...

מתי נופלים לו ספקות שמא עליו לעסוק בענין אחר - כשבאה לידו ההזדמנות לעסוק בעניין פלוני!

וכידוע מ"ש כ"ק מו"ח אדמו"ר בענין הבחנה שכלית - ע"פ הסיפור אודות הרה"צ הרמ"נ מטשנאביל:

פעם קיבל הרמ"נ סכום גדול. וכשכנס אליו א' החסידים וגילה מצוקת לבבו ע"ד דוחק הפרנסה, בפרט כשצריך להכניס את בתו לחופה, הנה, בראותו שהסכום שאליו זוקק החסיד מכוון לסכום שקיבל, עלה בדעתו לתת להחסיד הנ"ל. אמנם, מיד כשהחליט על כך נתעורר ברעיונו ספק, האם כדאי לתת סכום גדול כזה לאיש אחד, בה בשעה שיכולים לחלקו לכמה משפחות כו'. ולא ידע מה להחליט, שכן, ב' הסברות (לתת כל הסכום לחסיד הנ"ל, או לחלק את הסכום לכמה משפחות) - צודקות וישרות. ולאחרי ההתבוננות הגיע למסקנא שהסברא לחלק את הסכום לכמה משפחות אינה מהיצ"ט, והראי', שבעת קבלת הסכום לא חשב על זה, אלא, לאחרי שהחליט - ע"פ עצת היצ"ט לתת את כל הסכום לחסיד הנ"ל.

כלומר: גם כאשר הסברא כשלעצמה יש לה מקום בשכל דתורה וקדושה כו', יתכן, שבמקרה מסויים אינה עצת היצ"ט, ומהבחינות לזה מתי נפלה לך סברא זו, כנ"ל.

ומזה מובן בנדודי: כשמבקשים ממנו צדקה עבור ענין מסויים - נופלים לו ספקות אולי צריך לתת עבור ענין פלוני ופלוני, בה בשעה שלפנ"ז (קודם שבאו לבקש ממנו עבור ענין מסויים) לא נתן אפילו "קאפקע" ... ועד"ו בענינים כיו"ב, אשר, זוהי הבחינה מניין באים לו ספקות אלו.

וכשאומרים לו, מדוע אינך מקיים את הוראת המשנה "עשה לך רב", שאז, היו נפתרים הספקות כו' - לא שייך לדבר עמו על זה: מה לו ולקיום ההוראה "עשה לך רב" - הרי הוא רשכבה"ג... והיכן ימצא מי שגדול ממנו שיוכל למנותו רב!?! ... "כל העולם כולו" - ממשיך לטעון - "לא נברא אלא לשמשני", וא"כ, כיצד יתכן שפלוני יהי' ה"רב" שלי, בה בשעה ש"לא נברא אלא לשמשני"?! "רב" ו"שמש" - הרי זה סתירה מיני' ובי"!

ובכן, העצה לכל זה היא ביטול ומחית עמלק, השורש ומקור לכל מיני רע, "ראשית גוים". ואדרבה - יש לנצל את המצב דספק כו' כדי להוסיף עוד יותר בעניני קדושה: כשעושה חשבון ממצבו האמור יכול לבוא לידי עצבות ח", ושוב, לא יעשה מאומה.

על כך אומרים לו: העצה למצב הבלתי רצוי אינה עי"ז ש"יכבה" את מצבו ("יצן און קלאגן") ... אדרבה - אמור "לחיים" מתוך שמחה וטוב לבב, ותקבל על עצמך מכאן ולהבא - ללמוד את השיעורים וכו', ולעסוק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות הוצה, לכל מי שרעב וצמא לדבר ה', כדברי הנביא אודות "הנה ימים באים .. והשלחתי רעב בארץ לא רעב המצב דאחרית הימים ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'".

ולא עוד, אלא שה"חשבון" אודות מעמדו ומצבו כו', צריך לנצלו להוסיף ביתר שאת בעבודתו מתוך שמחה וטוב לבב (ע"ד המבואר בתניא בנוגע לבלבולים בתפלה, ש"העצה היעוצה להתעוררות זו היא מענין זה עצמו כו") שכן, למרות מצבו הירוד, ספק כו', מ"מ, זיכהו הקב"ה שיפול לו הרהור בתשובה וכו'.

והמעשה הוא העיקר: כאו"א ינצל את הזמן שנתר עד לעשירי בשבט כדי להשלים ולהוסיף בכל עניני ההכנה הן בנוגע לענינים שיכולים (ובמילא צריכים) לעשותם ביום השבת, והן בנוגע לענינים שעשייתם מיד לאחר השבת כו'.

ויה"ר שעצם קבלת החלטות טובות בכל הנ"ל תפעל כבר את ה"שכר", עד לשכר העיקרי - גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

ש"פ בא תשמ"ז

עמנו וראו

יו"ד שבט תשכ"ט

אמנם רדעו בחיים, אבל אסור לדחות למחר

והרי זה דבר פלא - ומסתמא חשבו כולם על זה ("אלע האבן ויך געכאפט אויף עים"): מאמר זה יצא לאור יום אחד לפני יו"ד שבט - המשך המאמר ניתן ללמוד ב"ג שבט, אבל סיום המאמר שניתן ללמוד ביו"ד שבט הוא - בדברי המדרש "מי הוא היודע עתו ומנו", ולכן אין לדחות לאחר זמן. בענין זה הוצרך להיות סיום הלימוד ביו"ד שבט...

הן אמר, שיום ההתלקות, שלו עולה הצדיק למעלה מעלה, אבל אעפ"כ, בנוגע לעשי' בעולם, כמו קיום מצוות בפועל, הרי לא שייך שענין זה ייעשה באותו אופן כפי שיעשה בחיים היותו בעלמא דין; בשביל זה יש צורך בענין ד"ורעו בחיים" שאו "הוא בחיים", וכמובר פעם בארוכה הפירוש בו, שכאשר "רדעו בחיים", הרי זה פועל ענין החיים ("דאס מאכט לעבעדיק") אצל ה"אב", כך, ש"עקב אבינו לא מת; אבל בשביל זה יש צורך ב"ורעו".

ובכן: מדובר אודות ענין שהי' קשור עם איש מסויים, אם כי איש כלי, במקום פלוני ובזמן פלוני; וביחד עם זה, ישנו גם הענין ש"התורה היא נצחית", שזוהי הוראה, לכל אחד ואחד - שאין לדחות ענין למחר, מחר לאחר זמן או מחר כפשוטו, שכן, "מי הוא היודע עתו ומנו"!

בודאי ישנו הבטחון - שקיימים בפועל - בנוגע לאיכות ימים - ושנים טובות אבל, בשעה שלאורי, תהי' לו עבודה אחרת, ואז יצטרך למלא את שליחותו של הקב"ה - בתור נשמה בגוף - בענין אחר.

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק בן לאה שי' לאריכות ימים ושנים טובות, ושנת הצלחה בגו"ר לרגל יום הולדתו ט' שבט * נדפס ע"י ולזכות בני משפחתו שי'

להשתתפות בהפצה והקדשות: 972-51-552-6319

פנינים מתחזקת יליד שבט העשירי

במהלך התוועדות

יו"ד שבט תשי"ד, הורה הרבי לכו"כ - בקראו בשמותיהם - לומר "לחיים", ואח"כ הורה ש"ועד המסדר" יזמין את כל הקהל לומר "לחיים" (שהרי אי אפשר לקרוא לכולם בשמותיהם). ואח"כ אמר: בשמח"ת נוהגים שכאו"א עולה לתורה, לאחרי שקוראים אותו בשמו, ואעפ"כ, כשישינו ריבוי עם, ישנה עלי' נוספת שבה אין קוראים כאו"א בשמו, אלא מכריזים: "עם כל הנערים". - (וסיים בבת-שחוק): הרי היום לא שמח"ת, ובמילא, יבקשו מכולם לומר לחיים "עם כל הזקנים"!!!

בהמשך התוועדות, בסיום אחת השיחות, אמר כ"ק אדמו"ר בבת-שחוק: מסופר במדרש ש"רבי הי' יושב ודורש ונתנמנם הציבור. ביקש לעורר, אמר, ילדה אשה אחת במצרים ששים ריבוא בכרס אחת", וכששמעו הציבור דבר פלא, התעוררו. - (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א): כיון שהציבור מנמנם, וזה שאומר את הדרשה אינו רבינו הקדוש, אלא אדם כערכי - הרי גם אמירת דבר פלא לא תעורר את הציבור. ינגנו איפוא ניגון שמח, כדי שהציבור יתעורר... שינגנו "ממצרים גאלתנו".

בסיום שיחה אחרת צוה כ"ק אדמו"ר שכל בחורי הישיבה יאמרו "לחיים", באמרו: כוונתי להבחורים של כל הישי-בות, שהרי, סוף כל סוף יהיו כל הישיבות "חסידישע ישיבות", ואין זה אלא מחוסר זמן, וע"פ תורה, מחוסר זמן אינו מחוסר מעשה...

בסיום ההתוועדות הורה הרבי ש"ועד המסדר" יכריז ע"ד חיוב השו"ע לברך ברכה אחרונה, וכעבור משך זמן (לא' חרי שהכריזו בקול חלושה), אמר בעצמו: מכריזים בשם "ועד המסדר", שכל אלה שאכלו כשיעור או שתו כשיעור, יברכו ברכה אחרונה קודם שהולכים איש איש למקומו.